

[Erik Eriksen.]

hidtil er ført for at modvirke Arbejdsløsheden gennem specielle Foranstaltninger fra Statsmagtens Side, ikke har ført til væsentlige Resultater. Og hvorfor ikke? Fordi Statens Indgreb i det økonomiske Liv skaber Vanskeligheder, som ikke forud lader sig beregne, og dette tror jeg ogsaa vil vise sig at blive Tilfældet ved denne Lovs Vedtagelse i den Skikkelse, hvori den her er foreslaaet. Derfor ser vi ogsaa mange Planer fremme om civil Værnepligt, tvungen Arbejdstjeneste, eller hvad det nu i øvrigt kaldes, og paa en vis Tid saa man endogsaa selve Socialministeren gennem Udtalelser til Pressen tilkendegive, at Tanken om saadan tvungen Arbejdstjeneste ingenlunde var fremmed for ham. Ganske vist er der fra den Side i nogen Grad trukket i Land, men saa vidt jeg forstaaer, er der dog stadig blandt de unge Socialdemokrater Planer i den Retning.

Man taler om Oprettelse af et særligt Ungdomsdepartement eller en Slags Kontor under Socialministeriet — det er jo derfra, man fra den Side venter, at alt godt skal komme. Men rent bortset fra, at Statsledelse og Statsforsorg, hvor den end findes, maa virke hemmende paa al fri Personlighedsudfoldelse, er det givet, at alle disse Tanker og Planer fremkommer som en videre Udvikling af Forholdene, fordi vi ofte gennem forskellige Indgreb ligefrem fremkalder en kunstig Arbejdsløshed. Dér er det, jeg vil understrege, at for mig er der ingen Tvivl om, at med Vedtagelsen af dette Forslag i den Skikkelse, hvori det her er forelagt, sammen med de øvrige offentlige Arbejder, der er bebudet, vil Ulighederne inden for Erhvervslivet blive endnu større, end Tilfældet er i Dag.

Der er saaledes forskellige Ting, jeg gerne vil pege paa i Forbindelse med Forslaget. For det første dette, at vi lever i en kapitalfattig Tid — det siger Ministeren ogsaa ude omkring ved Møder med Husmændene, saa det skal nok være helt rigtigt — og en Tid, hvor Renter og Skatter stiger og Obligationskurserne falder. Alle ved, hvordan det kniber med Forrentningen af den i Landbruget bundne Kapital, fordi den ikke kan udnyttes fuldt ud som Følge af vor Importpolitik. Forholdene paa Laanemarkedet tegner sig i det hele taget alt andet end lyst, men der er dog næppe nogen, der vil paastaa, at det skulde blive bedre, naar nu det offentlige beslaglægger saa store Kapitaler, som der her er Tale om, og til uproduktive Arbejder; saa er der netop Grund til at frygte Konsekvenser af en

Art, som ingen kan være blind for, og det Røre, der er skabt om disse Forhold ude omkring i Landet, fortæller ogsaa et og andet i saa Henseende. Naar man saaledes til offentlige og stort set uproduktive Arbejder lægger Beslag paa ikke uvæsentlige Kapitaler, vil det naturligvis virke baade hindrende og fordyrende for de produktive Arbejder, som det private Erhvervsliv beskæftiger sig med.

Med andre Ord, den alvorlige Fare er til Stede, at medens der eet Sted skabes Arbejde, skabes der Arbejdsløshed et andet. Det maa derfor være af afgørende Betydning, at der til Igangsættelse af produktivt Arbejde i det private Erhvervsliv ikke blot er Arbejdskraft til Stede, men ogsaa er Kapital at faa paa saadanne Vilkaar, at det er muligt at sætte Hjulene i Gang, og derfor skulde man undgaa at flytte Mulighederne for Arbejde fra produktive Virksomheder over til mindre eller helt uproduktive Virksomheder. Saaledes som vi kapitalmæssigt staar i det her i Landet for Øjeblikket, tror jeg, at man gør klogt og rigtigt i at have Opmærksomheden henvendt paa disse Forhold.

Dertil kommer et andet Forhold, som jeg ogsaa gerne vil pege paa, nemlig dette, at ved stadige Laan, Laan til Understøttelse, vælter man Byrden over paa Fremtiden, ogsaa til Skade for den Ungdom, der er Tale om i Forslaget her. Den kan jo til sin Tid ikke nægte at vedgaa Arv og Gæld — der bliver for øvrigt kun Tale om det sidste, men det er en Sag for sig. Det forekommer mig rigtignok, at naar man ser et Forslag som dette og erindrer bare en lille Smule om, hvad der er gaaet for ud for denne Regerings Tiltræden, saa melder det Spørgsmaal sig uvilkaarligt, om den høje Regering med Hensyn til Beskæftigelsesproblemet da ikke har en Politik, der rækker ud over Dagen og Vejen, om Fremtiden slet ingen Rolle spiller i dens Overvejelser.

Ingen vil bestride, at det i og for sig er meget smukt at udføre en Slags Ambulancetjeneste, men derfor maa man ikke saa gerne glemme Fremtiden, ikke glemme, at det er bedre at forebygge end at helbrede, og jeg kan ikke se, at der med dette Forslag skulde være banet Vej frem til „den signede Dag“, for at tale med den højtærede Statsminister. Nej, det er et Forslag, der er Udtryk for, at nu kommer en af de Ræninger, der skal honoreres; med andre Ord, det er Betalingen for socialtisk Erhvervs politik. Det er den Vej, et Styre maa gaa, naar andre Veje ikke kan findes. Det er Samfundets Nødhjælp, der nu rykker frem.